

‘Krantenman met hart voor de stad’

Jan Prins, gedurende vele jaren hoofdredacteur van *Rotterdams Nieuwsblad* en *Rotterdams Dagblad*, overlijdt op 7 maart 2008 op 63-jarige leeftijd aan de gevolgen van een ernstige ziekte. Op 13 maart is onder grote belangstelling een herdenkingsbijeenkomst gehouden in de Laurenskerk te Rotterdam.

Journalistiek is vakwerk, maar soms moet je een beetje geluk hebben met een wereldprimeur. Zoals in 1976, als redacteur Jan Prins van Sijthoff Pers (*Rotterdamsch Nieuwsblad*, *Haagsche Courant*) onderzoek doet naar die ene nieuwszaak die het land beheerst: geruchten over betrokkenheid van Prins Bernhard bij smeergeldbetalingen door Lockheed. Prins belt meteen maar naar de hoogste baas van de vliegtuigbouwer. President-directeur Kotchian is er niet; zijn secretaresse legt een briefje neer. *Prince The Hague* terugbellen. Niet veel later hangt Kotchian hoogstpersoonlijk aan de lijn op de redactie en begint zich te verontschuldigen: ‘*Sorry, I couldn’t keep you out of this affair*’. Pas als Jan een scherpe vraag stelt, ontdekt de Lockheedbaas dat hij niet de Prins der Nederlanden aan de lijn heeft maar de Nederlandse journalist Prins.

De anekdote is tijdens zijn ruim veertigjarige loopbaan als journalist en hoofdredacteur nog vaak aangehaald. Niet om te pochen, maar om te onderstrepen wat volgens Jan Prins les één is in de journalistiek: ‘Altijd proberen!’

Zelf brengt Prins dit credo doeltreffend in praktijk sinds hij op 17-jarige leeftijd verslaggever werd in zijn geboortestad Zaandam. Hij zet het voort in zijn functies als chef-redacteur en hoofdredacteur, de laatste sinds 1976 in Rotterdam.

Jan Prins is een man van wilde plannen –een denker en een doener. Hij heeft geniale ingevingen. Twijfel bij de redactie slaat steevast om in geestdrift als blijkt dat zijn intuïtie goed is en de lezers worden verrast met spraakmakend nieuws.

Prins gelooft in traditioneel journalistiek vakwerk, maar is vooral een vernieuwer. Als een van de eerste hoofdredacteurs laat hij consequent lezersonderzoek doen om vast te stellen hoe de krant kan worden verbeterd. Ook steekt hij veel energie in vooruitstrevende vormgeving die de krant beter leesbaar maakt. Lezers moeten verknocht zijn aan hun krant, vindt hij. ‘Met preken in een lege kerk schiet je niet zoveel op.’

Jan Prins was krantenman in hart en nieren: eerst als verslaggever, daarna vormgever, redacteur en hoofdredacteur in Rotterdam. Als denker; doener en vernieuwer wist hij lezers aan 'zijn' kranten te binden, daarbij de continuïteit van het medium dagblad steeds bewakend. Op het gebied van grote stedelijke evenementen en sociale initiatieven is hij een pionier geweest.
(foto AD/Rotterdams Dagblad)

Kans op echte vernieuwing krijgt hij gek genoeg als 'zijn' *Rotterdamsch Nieuwsblad* in 1991 samen met *Het Vrije Volk* opgaat in het *Rotterdams Dagblad*. Velen geloven niet dat het zal lukken Rotterdam te winnen voor die (vermeende) mengelmoes van links en liberaal. Prins ziet de fusie als de redding van de regionale journalistiek. Lokale edities als pijler onder de nieuwe krant, die met dank aan oud-vormgever Prins een voor die tijd zeer modern *full colour-concept* krijgt. *Rotterdams Dagblad* wordt een sensatie in de Nederlandse dagbladwereld. Het hoofdredactionele duo Jan Prins en Leo Pronk maakt een krant met lef –in de vormgeving en in de verslaggeving. De oplage groeit, er wordt winst gemaakt en binnen twee jaar wint *RD* de Rotterdamse Ondernemersprijs voor uitstekend ondernemerschap. Voor Jan Prins is commercieel succes belangrijk: 'een gezond rendement is het beste verweer tegen lastige aandeelhouders'. Wat zakelijk instinct betreft is hij een witte raaf. Journalisten en hoofdredacteurs roepen graag dat ze geen talent hebben voor cijfers –zij zijn van de inhoud. Jan gelooft dat hij de belangrijkste taak van een hoofdredacteur –zorg dragen voor de continuïteit van de

krant– alleen kan waarmaken als hij tegen de laagst denkbare kosten de leukste krant van Nederland maakt. Dit vergt standvastigheid en creativiteit. En creatief is hij. Als de Nederlandse dagbladen luxe magazines gaan maken, vermoedt Jan dat ze ooit bij gebrek aan rendement zullen worden opgeheven. Zijn antwoord is een Rotterdamse variant die dik geld oplevert: lezers blij, de uitgever ook. Onnavolgbaar is zijn besluit de sportsectie van *RotterdamsDagblad.nl* in het Japans te laten vertalen als Shinji Ono bij Feyenoord komt spelen. Geen mens op de redactie begrijpt er iets van, maar Jan lacht schalks als de site honderdduizenden extra hits scoort vanuit Japan. *RotterdamsDagblad.nl* is meteen een stuk populairder bij adverteerders. Prins geniet van dit soort wilde avonturen. De

lezers niet altijd, overigens. Tijdens de Olympische winterspelen in 1994 bedenkt hij een lumineus plan om ondanks de beperkingen van de drukpers elke dag een 'aparte' sportkrant uit te brengen: 'Sport op z'n kop'.

Lezers moeten het eerste katern van het RD omdraaien en ondersteboven houden om al het actuele Olympische nieuws uit Lillehammer te lezen. De redactie houdt het nog een paar dagen vol, maar komt aan werken nauwelijks nog toe door alle boze telefoontjes. De lezer begrijpt er niets van.

Wat Prins vooral drijft als hoofdredacteur, is de belangrijke rol die de krant speelt in de lokale samenleving. Waar veel redacties in zichzelf zijn gekeerd, predikt Prins dat journalisten midden tussen hun lezers staan, geworteld in hun stad.

Hij ontplooit zelf initiatieven in Rotterdam. Het honderdjarig bestaan van het *Rotterdamsch Nieuwsblad* in 1978, levert festijnen op waar de stad nu nog op teert. Prins beschouwt zich, met recht van spreken, als de geestelijk vader van zowel de Wereldhavendagen als de Rotterdam Marathon. Voor die evenementen legt hij het fundament tijdens het eeuwfeest van het *Rotterdamsch Nieuwsblad*.

Ook op sociaal vlak is Prins vooruitstrevend. Met het project 'Doe wat voor je stad' zet hij in de jaren '90 de kracht van de krant in om oplossingen te zoeken voor praktische problemen van Rotterdammers. Tientallen projecten slagen en in februari 2008 wordt hij, mede voor deze journalistieke betrokkenheid, door het stadsbestuur van Rotterdam onderscheiden met de Wolfert van Borselenpenning. 'Krantenman met hart voor de stad', luidt de inscriptie.

Dankzij de successen in Rotterdam wordt aan Prins getrokken. Hij deelt zijn kennis wereldwijd als een van de oprichters van het *World Editors Forum* – internationaal orgaan van hoofdredacteuren en uitgevers. Ook worden pogingen gedaan hem 'weg te kopen'. Zoals in 1992, als krantenbedrijf Wegener er bijna in slaagt hem te benoemen tot hoofdredacteur van het *Utrechts Nieuwsblad*. Prins stelde als belangrijke voorwaarde dat de benoeming pas bekend mocht worden als de zaak helemaal rond was. Als zijn kandidatuur toch voortijdig uitlekt, bedankt hij principiële voor de eer. Voor zijn redactie in Rotterdam organiseert hij dezelfde middag een 'blijfborrel' in journalistenkring De Schouw in de Witte de Withstraat.

Melancholiek is Prins als hij in 2003 wordt gevraagd directeur te worden van de Algemene Media Groep (*Algemeen Dagblad, Rotterdams Dagblad, De Dordtenaar, Rijn en Gouwe*). 'Ik doe het, als ik maar als journalist met pensioen kan gaan', zegt hij.

Het is wrang, maar de pensioengerechtigde leeftijd haalt Jan Prins niet meer. Een slopende ziekte maakt op 7 maart 2008 een einde aan een rijk journalistiek leven.